

Forbedringerne afbøder nogle af de væsentlige ulemper, der er resultatet af en årrækkes holdningsløs udlændingepolitik. Disse år har været kendetegnet af en stærkt accelererende indvandring og væsentlig stigning i antallet af tildelte statsborgerskaber uden hensyn til, at dette er klart stridende mod den danske befolknings ønsker og uden nævneværdige, sammenhængende overvejelser om de økonomiske, sociale og kulturelle konsekvenser i samfundet. Kun sporadisk har et politisk flertal søgt at imødegå den forkerte udvikling, jf. Lov nr. 482 af 24. juni 1992 om ændring af udlændingeloven m.v. (Familiesammenføring, effektivisering og asylbehandlinger m.v.), men for sent og for lidt effektivt.

Den ukontrollable og uønskede udvikling har som allerede påvist navnlig været markant under regeringen Schlüters regeringsår, og resultatet har da også været, at Danmark i Poul Schlüters statsministertid er rykket mere radikalt i retning af at blive et multi-etnisk, multi-religiøst og multi-kulturelt samfund end i nogen tidligere tidsepoke i Danmarkshistorien. Denne udvikling har vel at mærke fundet sted, uden at det politiske flertal på noget tidspunkt har været villig til at forelægge sin udlændingepolitik for befolkningen. Tværtimod har man fra dette flertals side afvist Fremskridtspartiets mange opfordringer og det helt konkrete forslag om at lægge spørgsmål om udlændingepolitik frem til folkeafstemning.

Der er imidlertid ingen tvivl om, at der nu er et stort og voksende befolkningskrav om, at lovgivningen om udlændinge på en række væsentlige områder underkastes ændringer. Det er ikke i det lange løb acceptabelt, at regeringen og det politiske etablissement er i opposition til befolkningens flertal. Både nærværende forslag og det på et senere tidspunkt fremsatte forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af betingelserne for opnåelse af dansk statsborgerskab tjener til en sådan tiltrængt forbedring af lovgivningen.

Fra justitsministerens side er fra tid til anden anført ønsket om indførelse af kvoteordninger i forbindelse med behandlingen af regler om flygtninge og indvandrere. Således har ministeren ved en række lejligheder, f.eks. i et interview i Tidsskriftet Exil, 1992, 1. årgang nr. 1, side 18, taget til orde for en samlet kvote for indvandrere, flygtninge og familiesammenføringer. Justitsministeren udtaler i interviewet bl.a. følgende:

»... Det jeg mener, man bør diskutere, er en samlet kvote for indvandrere, flygtninge og familiesammenføringer. Altså enhver art af opholdstilladelse/grundlag, der gives i Danmark. Men altid sådan, at det sker med fuld respekt af flygtningenes rettighe-

der. Danmark ville aldrig nogensinde kunne etablere et kvotesystem, der tilsidesatte flygtningenes krav på beskyttelse, når de melder sig ved den danske grænse.

Jeg erkender fuldt ud, at et sådant system vil kunne blive meget svært at administrere, og at systemet ikke er enkelt. Men det ville have den fordel, at det ville tvinge danske politikere til at tage stilling til, hvor stort et antal udlændinge man hvert år fandt det rigtigt at give et opholdsgrundlag i Danmark.«

Forslagsstillerne finder i denne forbindelse grund til at påpege, at justitsministeren gennem en årrække har ventileret ønsker om kvoteordninger, uden nogen sinde at uddybe sine synspunkter, tage lovinitiativ eller blot orientere sig hos Folketingets partier om, hvorvidt et sådant flertal kunne tilvejebringes. Det er naturligvis en uholdbar samfundstilstand, at indvandringen finder sted, uden at nogen ansvarlige politikere ønsker at tage stilling til, hvor stort et antal udlændinge man ønsker at give opholdsgrundlag i Danmark, og regeringen kan ikke ansvarsfraskrive sin passivitet ved at justitsministeren i ny og næ antyder, at han er i opposition til regeringens officielle udlændingepolitik.

Nærværende beslutningsforslag skal i denne sammenhæng ses som et forsigtigt første skridt i retning af indførelse af kvoteordninger, dog alene for så vidt angår antallet af tildelte statsborgerskaber. Forslagsstillerne deltager gerne i en yderligere lovgivning, som den af justitsministeren anbefalede, ved hvilken der indføres generelle kvoteordninger også for antallet af flygtninge, indvandrere og familiesammenførte, uanset om disse søger dansk statsborgerskab.

En lovgivning som forslået i dette beslutningsforslag sikrer, at det ikke længere alene er et vilkårligt antal af ansøgere, der styrer antallet af meddelte statsborgerskaber. Der fastsættes ved den foreslåede lovgivning en kvoteordning (måltal) på indtil videre højst 1.000 statsborgerskaber om året.

Folketinget kan naturligvis til enhver tid forhøje eller reducere kvoten på grundlag af indhøstede erfaringer, ligesom fastsættelse af en kvoteordning ikke forhindrer, at regeringen eller andre fremsætter forslag om naturalisationslove for et større eller mindre antal ansøgere end den fastsatte kvote.

Opruges kvoten i et kalenderår, vil dette ikke være til hinder for, at de pågældende ansøgere igen kan søge om naturalisation i et efterfølgende kalenderår.

Anvendelsen af kvoteordningen bør ske i snævert samarbejde mellem Folketinget og indenrigsministeren, idet der bl.a. kan tilrettelægges løbende konsultationer, der sikrer, at man ved behandlingen af ansøgninger i administrationen og i indfødsretsudvalget navnlig tilgodeser ansøgere, der kan tilføre det